

IYEF

XENOGRAFT

IYEF

XENOGRAFT

„Na památku kočky Adhyāsy.“

I. TRIVIUM

Byl to další z těch dnů, pro které ani nestojí za to vstát z postele. Každý by udělal lépe, kdyby se jen převalil na bok a tvrdošijně pokračoval v započatém spánku. Nade vši pochybnost bylo lepší lůžko vůbec neopouštět a raději se i nadále věnovat dřímání, jež bylo spáćům spiklenecky nakloněno nesčetněkrát více než povýtce nevyzpytatelný svět bdění. Proč se vzdalovat z vyhřátého lůna nadosobní útulnosti a lopotit se s něčím, o čem si lze nechat zdát? Proč se omezit na jednu konkretizaci možného, když mimo stísnné mantinely elektroencefalografických beta rytmů lze až s žinantní nenuceností prozkoumávat libovolně velký počet konkretizací fikce zvané realita a všelijak je na sebe nasouvat, křížit je a prohazovat? Proč vstát z postele a být v jednom čase, na jednom místě a v jedné hlavě? Proč nebýt také v jiných hlavách, na jiných místech a v jiných časech? Proč nebýt tady a zároveň na deseti dalších *tady* najednou? Proč vstát a zřící se prvotním pohybem všech pohybů dalších, i ve stavu naprosté strnulosti dokonale uskutečnitelných?

Proč vůbec něco dělat? Nepřestalo by srdce tlouct v nejnudnějším z rytmů, kdyby dokázalo myslet? Nezastavila by se krev bezcílně obíhající v žilách, kdyby byla schopna rozumového rozvažování? Proč rostou na hlavě vlasy, ne-li z čiré nevědomosti? Proč proudí vzduch z místa na místo, jako by snad jedno bylo lepší než druhé? Proč dopadají fotony na sítnici, třebaže pokaždé dají vzniknout stejně

fádnímu obrazu? Proč se hnís dere na povrch pokožky v domnění, že tam objeví něco převratného? Proč se *vůbec něco děje*, ne-li proto, že každý jeden konatel o účelu tohoto dění pranic netuší a nezaobírá se jeho skeptickým zkoumáním?

Proč jen ti, kteří ze svých postelí dennodenně vstávají s nejurputnějším pocitem problematičnosti, mají také nejurputnější potřebu toto vstávání košatě reflektovat a obracet ho v rukou pořád dokola jako cizorodé těleso? Proč se jim jen přes jazyk nedere staletími prověřené „bylo nebylo“ a nedaří se jim ze sebe plynulým šřouchnutím rozvinout zbytečnými hrbolky relativizace nezvrásněný popis jako srolovaný koberec? Proč si do nevinně juxtaaponovaných „bylo“ a „nebylo“ projektují dalekosáhlé významové hříčky a hledí z nich vyvozovat závěry jsoucí v naprostém rozporu se zamýšleným použitím úvodní formule, kterou běžní smrtelníci zahajují partii vyprávění jako bezmyslenkovitým posunutím pěšce o dvě pole vpřed? Proč lehkovážně riskují zjištění, že to, co podle všeobecného mínění zaručeně bylo, nejenže při bližším pohledu nebylo, ale ani hypoteticky být nemohlo? A co když to sice bylo, ale úplně jinak, než oni sami mínili? To by tak bylo, aby na tom alespoň něco nebylo. Jindy toho bylo tolik, že zbylo jen máloco, co nebylo. Většinou však nebylo zhola nic, čeho by nebyla škoda, kdyby to nikdy nebylo bývalo.

Tak tedy: Byl to další z těch dnů, pro které *vůbec* nestojí za to vstát z postele (nebo tak nějak to bylo). Karel se probudil z vydatného, osmihodinového spánku do dávno procitnuvšího květnového jitra. Probudil se ze spánku, který byl spíše než běžným animálním

spánkem vizionářským transem a rejem disinhibovaných kognitivních funkcí vyvázaných z pout přísné racionální kontroly. Imperativem právě skončené noci byl návrat do primordiální říše surreálných obrazů, mozek překrucujících deformací, pestrého ohňostroje podvědomých představ a obskurních výjevů. Po dobu trvání tohoto vytržení se Karel stával pouhým myšlenkovým střípkem vypadnuvším ze skládačky konsenzuální reality, který sice ztrácí vazby na původní podkladovou vrstvu, avšak sám v sobě obsahuje soustavu nových světů a vesmírů větvcích se *ad infinitum*, díky čemuž může navázat bezpočet konexí s myriádami jiných, jeho poznání dosud skrytých podkladových vrstev.

Ačkoli Karel dobře věděl, že pro tento den nestojí (stejně jako pro všechny ostatní) za to ani vstát z postele, přesto z ní vstal. Jedinou myslitelnou legitimizací tohoto počinu mu bylo považovat vstání z postele právě za pouhopouhé vstání postele a za nic jiného. Odhrnutí peřiny, kontaktu holých chodidel s chlupatým kobercem, reziduálnímu zívnutí a nevyhnutelnému protažení horních končetin nepřikládal žádné sekundární významy. Nový den ani nevítal, ani mu nespílal. Veškeré potřebné činnosti prováděl co nejvíce mechanicky a odcizeně, vkládaje do nich minimální porci sebe sama. Od každého vstání z postele se beze zbytku distancoval jako od něčeho, co se odehrálo bez jeho aktivní spoluúčasti – ba přímo jemu *navzdory*.

Jízdní řád všedního dne přesně určoval, jaké kroky a v jakém pořadí je nutné provést. Absurditou a zjevnou nesmyslností se sice značně blížily kroku prvnímu, ale možná právě proto, že se jednalo o kroky odvozené, na kroku prapůvodním závislé, a tudíž za svůj

vznik odpovědnost nenesoucí, neupoutávaly již Karlovu pozornost touž měrou. Do pár slov zhustitelné, či naopak na desítky stran roztažitelné; ani povrchního traktování nehodné, či naopak představě tísnivé komprimovanosti za každou cenu se vzpírající; úsporně sumarizovatelné, či naopak za celý vesmírný věk nevypověditelné.

Co trvá déle: Vteřina, nebo osmdesát let? Karel žil, Karel umřel. Jak bleskové shrnutí jednoho života. Ta vteřina ale už teď nebezpečně bobtná. Co vše se do ní chce vejít... Co vše chce ona sama ambiciózně pojmout a nechat to převalovat ve svém bachoru, dokud se to spolu vše neposráží a nepomlátí v dostatečně viskózní kaši. Po čem všem nenasytně pošilhává a touží to učinit součástí svého pomíjivého dominia, jehož hrůzu nahánějící rozlehlost je přece víc zdánlivá nežli reálně jsoucí.

Zapeklité optiky, anebo optická iluze zapeklitosti? Žádná hluchota neskýtá dostatečnou ochranu před burácivým přívalem příběhů, podnětů, hlasů, postřehů, výkřiků, starostí, pocitů a domněnek, jež tryskají ze spár na první pohled monoliticky působícího kontinua kuchyně vytapetované ranními slunečními paprsky. I fyzicky neslyšící se tváří v tvář lavinám, které se pravidelně strhávají na mikromolekulární úrovni, stává citlivě vyladěnou anténou přijímající souběžně miliardy signálů ve všech frekvenčních pásmech. I jemu při středně intenzivním soustředění vyrůstají z hlavy multidimenzionální uši. A jeho nově získaný sluch se stává veřejným majetkem, jehož se může domoct cokoli, co chce být slyšeno. Lhostejno, jak drobná to má ústa a jak blízko hranice zaslechnutelnosti to operuje. Třeba to svou doslovností a neoduševnělou věcností vypoví něco, co by

z mluvidel poháněných nervovými impulzy sotva kdy zaznělo. Třeba to dokáže, že nejlepší výhled na dění nemají nepřehlédnutelné dominanty širého okolí, ale ti, kteří jim svou výškou nedosahují ani po svrchní hranu podrážky. Třeba to odhalí své utiskovatele jako vnitřně nejisté manipulátory, již nedopřejí nikomu kromě sebe svobodu promluvit ze strachu před vyjevením jejich majetnické povahy. Třeba je to, co příliš neřeční, vposled mnohem výřečnější. Třeba to nepotřebuje sáhodlouhých proslovů, aby se to vyslovilo k tomu nejpodstatnějšímu. Třeba to vůbec nic nezamlčuje, byť by to mlčelo po celou dobu svého trvání.

Co vše se jen s děsivě samozřejmou poddajností podvoluje diktátu všeobecné negace a nechává to vyblednout své místo ve skládačce každodennosti? Co vše k sobě ochotně přičleňuje předponu nesoucí zápor a nabývá inverzní hodnoty? Proč na každém oku visí jako stokilové závaží předsudek, že právě Karel je nejpovolanější ke zprostředkování nepochopitelně početných procesů bujících všude tam, kam v životě nemůže dohlédnout? Proč přitakat jen jemu, a vše ostatní několika prudkými tahy začárat jako irelevantní? Proč spoléhat na toho, kdo je namísto přímého nazírání odsouzen nanejvýš ke spekulativnímu dovozování a zkusmým závěrům?

Možná není potřeba dívat se do denního harmonogramu s přehnanou pečlivostí. Vypadá to, jako by příliš dlouhé zírání na papír vypálilo do jeho neposkrvněného povrchu něco, co by se žádná ruka nikdy neodvážila napsat. Někdy je bezpečnější instinktivně chňapnout hned po první dominové kostce a zabránit nadbytečně dalekosáhlé řetězové reakci. A tak se Karlovi, který už dále

nezpochybňoval své právo fetišizovat vlastní perspektivu a upínat se k ní jako k neproblematizovanému božstvu, podařilo opustit bytový dům a vyjít ven na ulici.

Právě tam měla dle časového rozpisu co nejdříve dorazit Lucie. Aby Karel zjistil, jak dlouhá doba ho od tohoto dosud nenastanuvšího času dělí, podíval se na hodinky. Zjistil, že je příliš krátká na to, aby se stihl vrátit do bytu, ale zároveň příliš dlouhá na to, aby zde zbůhdarma stál a čekal na prozatím nelokalizovatelnou Lucii. Vzápětí také zjistil, že přestože je doba zbývající do Luciina příchodu příliš dlouhá na to, aby nedělal nic, není beztak v jeho kompetenci cokoli udělat. Přemítal i nad dalšími eventualitami: Co když bude mít Lucie zpoždění? Pak by musel svůj předchozí závěr upravit a s klidným svědomím se vydat zpět do bytu. Jakým způsobem by ovšem určil délku jejího zpoždění? Co kdyby bylo jenom tak velké, že by se vydal po schodech nebo výtahem nahoru, ale ještě než by dorazil do cíle, Lucie by se objevila na smluveném místě? Posléze přišel s ještě méně komfortním scénářem: Co když se rozhodne na Lucii dle vzájemné domluvy počkat, ale její zpoždění se protáhne nepřiměřeně dlouho? Co když bude muset dlouhé minuty bezprizorně postávat před domem a vyvolávat svou neopodstatněnou přítomností u ostatních kolemjdoucích, jejichž chůze má zpravidla tuze dobrý důvod, tíživé otázky?

Stalo se to, co se Karlovi stávalo kdykoli, kdy chtěl sám pro sebe rozptýlit nějakou nejasnost: Nejasnost se rozptýlila sama. Mezitím, co Karel úzkostlivě obracel jednotlivé alternativy jako pod mikroskopem, Lucie dorazila tam, kam dorazit slíbila, čímž se učinila

plně lokalizovatelnou a uspokojivým způsobem opodstatnila Karlovu přítomnost na chodníku před domem.

Otázkou je, co následovalo potom. Připouštím, ale nezaručuji, že někdo něco udělal. Mohu to zpola potvrdit, zpola vyvrátit. Není to dočista nemyslitelné, ale ani dost dobře představitelné. Ze všeho nejvíc je to zamlžené. Kdo by si pamatoval, jestli Lucie napřed kýchlá a teprve poté se na zem snesl okvětní lísteček z blízkého balkónu, nebo zda se na zem nejprve snesl okvětní lísteček z blízkého balkónu a teprve poté Lucie kýchlá? Nebo se to celé odehrálo den poté, co se Lucie rýmy zbavila? Na tom kýchnutí evidentně mnohé závisí. Kdo ví, co všechno by se mohlo semlít, kdyby se okvětní lísteček z blízkého balkónu nesnesl na zem! Raději ani nedomyšlet děsivé alternativy hrozící v případě, že by lísteček v rámci tohoto líčení dopadl o pár milimetrů jinam než ve skutečnosti! Chraň bůh, kdyby se v letu přetočil vícekrát, než mu bylo řízením nutnosti vymezeno, a přistál v trávě obrácenou stranou nahoru! Je sporné, zda by pak Karel s Lucií vůbec do školy došli. Za předpokladu, že do ní vůbec jít chtěli. Nepřekvapilo by mne, kdyby bývali chtěli raději za školu. Někam šli určitě, za to dám ruku do ohně! Nechť tedy prozatím alespoň jdou!

Ať už měli v úmyslu jít *do* školy, či *za* školu, museli se nejdříve vydat směrem *ke* škole. Coby řídicí člen celé předložkové fráze měla škola význam přímo stěžejní. Nebylo možné se jí vyhnout a vydat se *za* ni nebo *do* ní *bez* ní. K obojímu jí bylo poměrně hodně zapotřebí. Buď měla oba dva pojmut do svého nitra, nebo jim nastavit záda.

Vztah mezi všemi žáky milovanou školičkou a všemi žáky milujícími školičku nesnesl jiné označení než bytostně symbiotický.

Drobotina z celého města se dostředivě sbíhala do místního chrámu povšechného vědění, který početné přítoky řinoucí se z rozličných sídlišť a čtvrtí vděčně přijímal a nabízel jim ve svých útrobách to nejlepší zázemí pro vstřebávání cenných informací, tolik potřebných pro ekonomicky úspěšný život chránící pravidelně přichozí ratolesti před hrozbou lopaty. Zároveň jim ovšem poskytoval dostatek nerušeného prostoru pro kariérně absolutně neproduktivní rozjímání o čemkoli, o čem jen rozjímat lze, a pro zasněné potulování se dosud neprobádanými chodbami vlastní mysli.

Důležitou podmínkou vytvoření tohoto posvátného prostoru bylo nikoli sjednocení, nýbrž rozštěpení pozornosti na dva divergentní proudy. Ten první kopíroval svým průběhem, většinou alespoň zčásti, výklad probíhající před tabulí. Ten druhý sice vycházel se stejného místa, avšak hned v první fázi se odchýlil od zamýšleného kurzu a odvíjel se zcela nahodile, aniž by se nechal svazovat slovy prýšticími z učitelových úst. V takto vymezené výseči docházelo na pozadí nasávání konvenčního vědění k mimovolným, mnohem zajímavějším epifaniím ryze soukromého charakteru. Každý žák se obíral nekomunikovatelnou agendou vlastního idiosynkratického mikrokosmu. Fascinovaní mládežníci zádumčivě bloumali v labyrintu teprve dozrávajícího cerebrálního vědomí nabízejícího ještě pestřejší nabídku specializací než budoucí pracovní život, a poznávali tím pádem nejen záludnosti vědeckých disciplín, ale také nástrahy neurofyziologického substrátu zasazeného do jejich lebek.

Školní lavice, nabízející vždy shodně dvě místa k sezení, připomínaly inkubátory, v nichž namnoze nedovyvinutí adolescenti

pozvolna dorůstali v úplné bytosti. Synaptogeneze probíhající během proměnlivého počtu pětačtyřicetiminutovek denně postupovala sice u každého jinou rychlostí, leč její samotnou existenci nebylo možné vyvrátit u žádného z pozorovaných subjektů. Podhoubí vznikající v těchto chvílích se mělo později stát kostrou husté neuronové sítě, jejíž pružnost určí, s jakou výkonností bude dítě v dospělosti rozklíčovat vnímatelný svět a identifikovat vzorce zakódované v jeho předivu jako kryptické šifry.

Karel s Lucií se mezitím posunuli o pár set metrů dopředu. Loudali se ještě rozespalou postranní uličkou. Lucie kráčela navlas stejně rychle jako Karel. A navlas stejně nepochybovala o tom, že o její chůzi by o nic méně zdatně než já mohla vyprávět i silnice pod jejíma nohama či řeka tekoucí o pár metrů vedle. Žádná perspektiva jí nebyla dominantní, žádný narativ upřednostňovaným. Ponoření do podobných myšlenek, ubírali se oba mlčky vlahým květnovým ránem. Kráčeli tak zasněni, že se rázem začali z příběhu vytrácet. Umlkli natolik, že se i oni stali pouhým dílkem v kaleidoskopické mozaice spontánně vyvstalých vjemů. Vybledli v pouhé literární principy bez vlastního psychologického profilu. Nejen to – z literárních principů se stali pouhými písmeny na papíře. Rozložili se na prvočinitele – K A R E L. L U C I E. Tím byli – a ničím víc. Oba se rozpadli na svých pět písmen. Pocit osobní identity u obou natolik chřadl, že došlo k naprosté diskontinuitě vědomí. Apriorní nazírací formy si vzaly dovolenou. Písmena v jejich jménech začala měnit pořadí, například takto: R A E L K a U C E I L. Ani zde se však desagregace subjektivity nezastavila a oba mládežníci splynuli

v nedělitelnou entitu: R U K E L L C I A E. Na několik rozpíjivých okamžiků bylo vlevo vpravo a nahoře dole. Všeobecná tendence k tříštění se nezastavila ani na úrovni jednotlivých grafémů. Takto například vypadalo písmeno K na začátku:

K

Takto vypadalo o chvíli později:

| /

| /

| /

|/

\

| \

| \

| \

A takto ještě o další chvíli později:

```
|
  /
 |      /
      /
|
||     /  \
|
|\    \
| \
```

Dospěli ke křižovatce, na kterou jsem se věru netěšil. Nyní na mne může dosud zdrženlivý čtenář tvrdě uhodit a nekompromisně se dožadovat informace, kterou z cest se šourali dále. Sotva mohu tváří v tvář binárnosti této křižovatky pokračovat v mlžení a obojetných výpovědích. Stěží mi projde bagatelizace nové okolnosti a snaha o její zametení pod koberec. Nemyslím, že si mohu dovolit říct „myslím“. Vím, že nemohu nevědět. Tuším, že nikoho nezajímají mé předtuchy. Domnívám se, že pouhé domněnky nejsou tím, co mne spasí. Neobstojím, rozevřu-li před čtenářem opět vějíř pohřichu neuskutečnitelných eventualit. Teprve tato křižovatka mne odhalí buď jako falešného hráče, nebo jako seriózního obchodníka nabízejícího opravdu poutavý syžet. Cesty jsou dvě, ale já musím zvolit jen jednu. Přitom by má mysl výběr raději rozšířila, než zúžila. Hned bych přimaloval deset dalších cestiček a učinil proces

rozhodování ještě neproniknutelnějším. V mžiku bych každý z možných směrů roztrpil a ztisíceronásobil. Jejda, ani jedna z ulic nikam nevede! V tom případě bych Karla i Lucii poslal zpět domů a nechal je ulehnout do jejich privátních pelíšků. Až by se prospali, třeba by plánovaný postup přehodnotili. Mezitím bych pro ně přichystal tolik cest, že bych si beztak musel vymyslet hromadu jiných postav. Žádná populace na světě by nikdy neprošla tolik stezek, kolik stihnu v hlavě během zlomku milisekundy vydláždit. Ve městě, jež se v mé mysli nepřetržitě rozrůstá, není možné se kvůli proměnlivým vzdálenostem a volatelné infrastruktuře kamkoli přesunout. Cítím, jak úpí pod tíhou mé samozvané invence. Vkládám na něj své neurotické ruce a stahuji jej z jeho milovaného tvaru. Prosilo se mě snad o smyšlená náměstí? O bezvýhodně zacyklené uličky? O nekonečně rozlehlá prostranství bez zjevného využití? Jak mne coby poklidného občana mohlo být jen napadnout podobné urbicidní běsnění? Kterak jsem ho mohl třeba jen koutkem vnitřního zraku zahlédnout? Kdo to kdy viděl, aby zpupní obyvatelé nadřazovali svou imaginaci řádně schválenému územnímu plánu? Nikdy jsem nezažil, aby plech oponoval svěráku, jenž ho ohýbá způsobem, o němž může mít zaručené vědění pouze on sám. *Ty půjdeš tudy, aby se tvůj soused mohl vydat rovnoběžnou ulicí. Pak přejeď přes přechod, aby mohlo projet auto,* diktuje mi do ucha průčelí radnice. Slyším ten hlas. Čichám jeho neomylnost. Jeho slova mi na hlavu bubnují jako krystalky pravdy, já je však setřásám jako odporné svinstvo. Chci vidět dál. Chci, aby pravda mrtvolně zesinala a aby se zhmotnil omyl. Nechť převezme na chvíli velení on a přeladí veškeré kmitání na pomýlenou frekvenci.

Nechť táhnou Karel s Lucií vespolečně třeba k čertu! Nechť se propadnou do nejtemnějších pekel a dají mi konečně pokoj! Nechť jen stojí na místě a škola přijde za nimi. Nechť jim odklopí temenní lebeční kost a vpraví jim svou esenci přímo do korových oblastí. Naučí je, kudy chodit a kudy nechodit. Vsadí jejich rozmazlené myšlení do pevného narativního rámce a zakáže jim slovy stěží postizitelné toulky stěží petrifikovatelným městem, které se zase přelilo ze strany na stranu a znovu mě uvedlo v omyl ohledně směřování těchto dvou nadějných mládežníků, kteří se z domu vypravili v dobré víře, že snad dojdou do vzdělávacího ústavu, aby se v něm vzdělávali, ale místo toho hloupnou v nepřítomnosti očekávaného vzdělávání, jež u obou dvou právě nabývá záporné hodnoty a klesá čím dál níže do hlubin tak nesmírných a bohapustě zbavených jakéhokoli dna, že už ani není možné ve vší vážnosti napsat či vyslovit slovo dno, a to ani za použití uvozovek, ani bez nich, ledaže by tyto uvozovky dokonale měnily význam slova dno, jež se ovšem stalo už nejméně po stopadesáté dočista sémanticky vyprázdněným a přestalo označovat ono archetypální označované jsoucí ve středu samotného neoznačitelna... Mluvit, či hypotetizovat? Raději ne, než začnou mé výpovědi znovu metastázovat a mutovat v ohavné nádory. Copak mi nestačí, co jsem natropil hned na prvních stránkách? Zřejmě budu muset znovu vynalézt jazyk, abych dovedl o tomto neobyčejně nudném dopoledni říct něco srozumitelného. Nebo si budu muset vymyslet příhodnější dopoledne. Například o prázdninách, kdy se Karel i Lucie zařídí ve smyslu věty, již jsem po vzoru Pandořiny skříňky otevřel vyprávění valící se na mě jako

nezadržitelná lavina. Věřím, že místo aby nerozvážně lezli z postele a příliš rychlým pohybem vířili všemožné scénáře, nezmění polohu víc než o devadesát stupňů směrem vlevo, anebo vpravo, a setrvají v bezpečné nečinnosti. Musejí si počínat výhradně tak, abych jejich tempu stačil a dovedl s nimi držet krok. Věřím, že při popisu otočky z jednoho boku na druhý, případně z polohy vleže na zádech na jeden či druhý bok, respektive z polohy vleže na břichu na jeden či druhý bok, ale také eventuálně na záda – nicméně pouze za předpokladu, že v průběhu změny polohy ležícího Karla (či Lucie – ani ji nesmíme opomenout, jelikož, jak se ukáže, možná, v některých z následujících kapitol, i ona hraje v Karlově životě významnou úlohu stojící za, více či méně obsáhlý, písemný či ústní, popis, a tudíž si zaslouží úměrně velký prostor na stránkách díla, do něhož se mi zatím nedaří proniknout tak, jak bych si já, a zajisté i čtenář, představoval) nedojde k jiné činnosti, jakou může být například opuštění postele, avšak nikoli za účelem definitivního ukončení spánku a zahájení denní rutiny, nýbrž pouze dočasného přemístění s úmyslem, ku příkladu, napít se, což znamená naplnit se vodou, nebo naopak vymočit se, což naproti tomu znamená vyprázdnit se a vody se místo jejího přijetí zbavit – se mi nemůže stát, že bych se zcela absurdně zamotal do líčení naprosté banality, která, už z logiky věci, takový prostor pro zbloudění sama v sobě vůbec neobsahuje a nepřipouští variantu totální dezorientace ani jako hodně divokou a přemrštěnou spekulaci, která by nemohla nastat ani při současném splnění celé řady nepravděpodobných podmínek, jejichž samotné stanovení by opět vyžadovalo fantazii tak bujnou, že bychom na celém světě horko

těžko hledali člověka (nebo jakoukoli jinou bytost schopnou diskurzivního uvažování, základního to předpokladu pro kladení jakýchkoli podmínek, byť sebebláznivějších, přičemž tato bytost může mít v zásadě libovolné taxonomické zařazení, jelikož záleží skutečně a pouze na její schopnosti provést mentální operaci směřující k vytvoření podmínky, která, jak již bylo zmíněno o pár řádků výše, smí být charakterizována libovolně vysokou nepravděpodobností a téměř úplnou neuskutečnitelností) schopného přijít s natolik bizarním způsobem uvažování umožňujícím vznik podobné šílenosti. Brr, co mě to zas napadá?! Copak mi nestačí dva záchytné body – Karel a Lucie? Alespoň je jsem si vybavil v jakž takž celistvé podobě. Nevím sice, co je zrovna na nich dvou tak zajímavého, že mě to nutí rozplétat sáhodlouhá textová vlákna a řetězce slov, do nichž se co chvíli zamotám jako neobezřetná ryba do nastražené sítě, ale vytrvám ve svém snažení, i kdyby se mělo ukázat jako dokonale neopodstatněné. Kdoví, proč si komplikuji život pokusem o sdělení, které zatím dle všech indicií dalece přesahuje mé síly. Těžko říct, proč je tak těžké něco říct. A přitom toho není mnoho, co mi leží na srdci. Docela bych se spokojil se strohým a nijak nestylizovaným popisem cesty dvou adolescentů do vzdělávacího ústavu. Během takto krátkého časového úseku se přece nemůže udát nic, co by zavadělo sebemenší záminku k podobně rozplizlým pasážím a marnému zpytování vypravěčského svědomí. Pavučina mé paměti je ovšem natolik rozvolněná, že se do ní zachytí jen ty nejmacatější mouchy, jako jsou právě Karel a Lucie. Posléze jsem je do značné míry zploštil a poškrtil všechny jejich nadbytečné rozměry. Ztratil jsem se na škále Karel–Lucie. Nevím, ve

prospěch kterého pólu se vychýlit. Dát přednost analytické maskulinní perspektivě a rozporcovat děj na rovnoměrné, dobře stravitelné a rozebratelné úseky? Redukovat jej na ryze mechanickou jednotu a zkoumat interakci mezi funkčními jednotkami obdobně jako chemické vazby? Nebo se raději rozplynout v syntetickém myšlení a vnímání holisticky uvažující Lucie, která pohlíží na právě probíhající dopoledne jako na pouhý odstín v nepřeberně rozmanitém vzorníku barev rozvinutém přímo před jejím zrakem? Nelámat si hlavu s tím, co kam patří, a splácet všechno na jednu hromadu, kde se to mezi sebou promíchá tak, že už to od sebe žádný analyticky smýšlející Karel nikdy neoddělí? Co byste rádi vy? Hodinářsky přesné selektování dějových linek a myšlenkových motouzů, nebo intuitivní mixování, prolínání a stírání hranic? Chcete uchopovat geometricky jasně vymezená jsoucna, nebo naopak skočit šipku do jícnu samotného *apeironu*? Chcete se nechat rozřezat na kousíčky nesmlouvavě ostrou vizí pronikavě zřícího Karla, nebo se svěřit do péče roztomile si prozpěvující Lucie věnující se dětským omalovánkám? Dáte přednost strojovému zpracování a sekvencování, či se zaposloucháte do konejšivého hlasu kolébajícího váš limbický systém do pocukrovaného spánku? A co já? Která z obou alternativ zláká mě? Která mi předloží neodolatelnější návrh? Rýsování mě baví. Rád luštím algoritmy určující běh na první pohled zcela samozřejmých činností a dějů, jako je ranní cesta do školy. Občas to prý ale přeháním. Co kdybych svou rozkladně působící pozornost obrátil i proti Lucii a její integrativní síle? Mě už dohromady neposkládá. Mě její vřelý dotyk nezacelí. Rozestoupil jsem se vedví a

zpřetrhal navěky všechna pouta tmelící obě mé hemisféry. Drolím se na čím dál menší částčky, které jsou právě díky své zanedbatelné velikosti bezezbytku imunní vůči Luciině volání k úplnosti. Proč mě vlastně posloucháte? Běžte za těmi ostatními. Najdete je všude. Kdo ví, který z nich to právě mluví. Nepoznám to o nic méně než vy. Libovolné slovo. Následované ještě libovольnějším. Třetí v řadě už je spíš mimovolné. Čtvrté nikdy nepoznalo vůli. Páté nepoznalo poznání. Šesté netuší pranic o tom, že je šesté. Sedmé je prostě jen sedmé. Osmé může být kolikáté chce. Deváté se vlévá do desátého. A pak už se to jen táhne napříč nekonečným definičním oborem. Neuvěřitelné, jak dlouho může trvat cesta do školy. Po celém jejím povrchu se vynořují praskliny a bortí se. Sbohem, milá školičko. Zničil jsem tě tím, že jsem si tě představil. Neopatrně jsem o tebe zavadil slovem a setřel z tebe životadárny pel, bez něhož zhyneš jako motýl uchopený zvědavým dítětem za křídlo. Celé město leží v troskách a hořce lituje, že se kdy učinilo přístupným paprsku mé pozornosti. Stačilo nevyplavat z noumenální louže. Ani města nemají vstávat z postelí. Kam byť jen na moment zabodnu svůj zrak, tam vše zničehonic páchá sebevraždu. Vědomí je horší než rakovina. Naštěstí trvá vždy jen krátce. Je to pouze přechodná nevolnost. Patogenní jáství vystoupá k temeni jako zvrátky do dutiny ústní, odkud však po chvíli zase klesne dolů. Zřejmě se tudíž nemám za co omlouvat. Beru zpět kající gesta a opět bez výčitek pokračuji v započaté devastaci. Koneckonců na nevyžádaný pocit subjektivity doplácím i já. I já se pod ním prohýbám a ztěžka chroptím. Vírí ve mně bludné představy a paranoidní scénáře. Podlehl jsem například mylnému dojmu, že

zvládnou podat souvislou zprávu o Karlově a Luciině cestě do školy. Bláhově jsem uvěřil, že se slova pod mým velením budou šikovat do úhledných vět a svorně jako jeden muž ponесou zamýšlené poselství laskavému čtenáři až pod nos. Propadl jsem iluzi, že za mě mé myšlenky budou loajálně bojovat a důsledně prosazovat mé zájmy. Spoléhal jsem na svou (nyní už vím, že pouze kýženou) paměť, o níž jsem se chtěl opřít a zrekonstruovat s její pomocí věci minulé. Chtěl jsem zapojit bezvadně fungující mentální aparát a rozvrhovat se do všech směrů i časů. Toužil jsem zaplavit ranní město jako vševědoucí vlna svlažující svými kosmickými znalostmi všechny obyvatele prahnoucí alespoň po zlomku informací, které mnou proudí. A místo toho se mi z paralyzované mordy spouští na zem nechutná slina dokazující tělesnou i duševní impotenci. Zase z toho nic nebude. Zase nezburcuji letargické ulice spanilou gnostickou jízdou. Zase se neblýsknu literárně ekvilibristickými kousky před fešnými divačkami. Provrtávám se ontogenetickým vývojem zásadně směrem dozadu. Vroubek po vroubku snižuji svou hodnotu až na historické minimum. Neměl jsem jít do školy? Kéž by! Konečně bych se měl alespoň od čeho odrazit. Asi se tam vydám, stejně nemám co ztratit. Doufám, že už nezáleží na tom, kudy to vezmu. A tím pádem ani na tom, kam dojdu. Mě už stejně žádná škola nevzdělá. Vmezeřil jsem se mezi všechno mé niterní harampádí tak důkladně, že už mi nevyčuhuje ani hlava. Nepotřebuji nic vidět. Beztak bych to viděl se stejnou pokřiveností a absurditou, s jakou zde podávám i ty nejelementárnější události všedního dne. Neměl bych se ze všeho nejdřív naučit malou násobilku reality? Třeba mi ze začátku lépe půjde počítání na prstech.

Pro jistotu budu sčítat a násobit hezky pod sebe a na papír. Když se o to pokouším z hlavy, dopadá to takhle. Všechno si musím pečlivě zapsat dřív, než to zapomenu. Ale jak naložit s tím, co už jsem zapomněl? K tomu už se zřejmě nedostanu nikdy. Zabráním alespoň anterográdní amnézii? Propadám skepsi a chmurám při pomyslení, že už teď zapomínám to, co jsem ještě nepoznal. Cítím, jak z kmene mé paměti vystřelují šlahouny zapomnění do konkrétních bodů v budoucnosti. Obcházím přítomnost širokým obloukem a kazím i to, co dosud nenastalo. Zjevně se odtud už nepohnu. Rád bych vás opustil, ale nejde to. Opusťte mne proto vy, ať se naše dráhy konečně rozdělí. Nechť vedou mimoběžně a už se znovu nezkříží. Nechtějte se mnou mít žádný průsečík. Kéž bych alespoň vedl rovně jako řádná přímka... Připomínám však spíše klikatou čáru, jež se na rýsovacím archu objevila poté, co demontnímu konstruktérovi sjela ruka s tužkou z pravítka. Ano, z pravítka! Tím si vás teď všechny narýsuji! Snad nebude Karlovi vadit, když si na chvíli půjčím třeba zrovna to jeho a zkusmo si načrtnu pár dalších figur. Matně vidím, že se stejně při hodině matematiky dost nudí. Není věru sám, kdo zpytuje svědomí a táže se sám sebe, proč se nepostavil anonymnímu imperativu a neuposlechl raději vnitřní hlas odrazující ho od toho, aby ráno vstal z postele. Před duchovním zrakem se mu promítaly děsivé výjevy zachycující neblahou ranní událost. Co ho to vlastně vyrvalo z oboustranně výhodného sevření? Co nelítostně přeťalo dráhy, jimiž proudily informace z postele do Karla a z Karla do postele? Proč se nemohl vpít do molekulární struktury matrace a svým myšlením ji vyztužit? Proč nemohl plnit úlohu neměnné základny, na níž den co

den někdo spočine a svěří jí své zanedbatelně významné starůstky, přestože jí na nich ani trochu nezáleží? Večer se Karel nacházel v aktivovaném stavu. Na noc se inaktivoval. Ráno přišlo s požadavkem deinaktivace. Nyní do hloubky promýšlel možnosti antideinaktivace. Nebo je zapotřebí přikročit rovnou k hyperantideinaktivaci? Jedná se však spíše o prehyperantideinaktivaci. O tento výraz si už zláme jazyk i paní učitelka. Rochní se v látce jako spokojený čuník a školometskou dikcí ji přednáší žákům. Jen ať si také usrknou ze společného korýtka. Karel zanořuje rypáček jako první. Lucie, která vedle něho ani trochu nesedí (sedí sice úplně, ale někde jinde), se zatím nechce našňupat vědění. Nevadí, paní učitelka brzy dosype. Kdo se chce zfetovat dopolední výukou až do bezvědomí, vykutá v sobě nakonec vždy dostatek ochoty ohnout zlenivělou kostru a mohutně nasát cokoli, co se právě ocitlo v nasávatelném stavu. Je třeba mít neustále našpicované uši a vyčíhnout si terapeutické okénko otevírající se jen tu a tam. Nenechat se rozhodit dosud nedostavivším se brutálním řevem školního zvonku a poslat to nozdrou vzhůru. Lucie se bojí, že jí to utrhne hlavu. Karel se ale geometrickým poučkám vystavuje s o poznání přirozenější nonšalanci. Zatímco ostatní sotva smočí chřípí jako opatrná nevěsta malíček v kořalce o svatební noci, Karel zvedá stavidla nosní dírky a láduje se k prasknutí. Lucie je omámená pouhým pohledem. V hlubinách levého oka se roztáčí spirála mdlob a Lucie podléhá nesnesitelné toxicitě všedního dopoledne. Na dně pravého oka se však raduje a dožaduje se přídávku. Karel už se mezitím dvacetkrát překřížil a třiatřicetkrát upadl do unihemisférického kómatu.

Z každého z nich se zmátořil a vyjádřil nad ním nejhlubší opovržení tím, že se ostentativně vyhnul jeho následné reflexi. Kdo je natolik neurotický, aby k událostem bezpečně minulým nutkavě připisoval upovídáné poznámky a nemístné komentáře? Kdo má tolik energie, aby se zvědavě ohlížel za tím, co se kolem něj zběsile prohnalo? Kdo prokáže takovou marnivost a bude se nenechavě rýpat v tom, co už se bohudíky kutálí dolů ze strmého svahu a mizí to tam, kde to o sobě nebude moci říci, že to tam zmizelo? Jejdanánky, to už jsme se ocitli na srazu zahrádkářů? Bude se podávat jablečný mošt a štrúdl? Najde se mezi námi bouřlivák, který si objedná dvojitou tureckou kávu? Farmakokinetické procesy lze pozorovat i zde. I u odpolední bábovky za zvuku dechovky se může jednomu řádně protočit frekventometr. Bohatě stačí, když člověku ujede ruka s cukřenkou. I důchodci přece projevují vrozenou snahu modifikovat a suplementovat vědomí! Co na tom, že jsou v této oblasti neškodní asi jako pětileté děti pusinkující se na pískovišti. I to je erotika. I to je rauš. Nevadí, že nezdolají všechny příčky žebříku vedoucího až do disociovaných výšin toxikomanického vytržení. Každému jen tolik cukru, aby se pod jeho tíhou neprohýbal a nedůstojně nekroutil. Nevěřte si zbytečně příliš. Nesápejte se na samý vršek, když se vás zmocňuje zavrať už na prvním schůdku. Zůstaňte raději dole a přidržte žebřík šikovnějším. Mláď se musí drát nahoru, i kdyby si mělo vykračovat po temenech přestárlých a přesušených chytráků. To je stále ještě výuka? Jakou stranou jsme ji opustili? Podhrabali jsme se spodem? Vyskočili horem? Odráželi se ode zdi ke zdi tak dlouho, dokud jsme jednu z nich neprobourali? Z toho kouká neomluvená hodina. Sedíme tu takovou

dobu, a přece se touláme bůhví kde. Co pravíš, Lucie? Že jsme odepřeli sluch tvému mateřskému instinktu a vydali se daleko za hranice komfortní zóny? Nemůžeš nemít pravdu. Dozajista ji musíš mít. Je nepředstavitelné, jak moc si nedovedu představit, že bys ji neměla. Ani se nepokusím naznačit ti, jak hluboce jsem o tvé pravdě přesvědčený. Přesto ji bezostyšně ignoruji a divoce si dupu po štěstí. Dej pozor, ať ho neušlapeš! Kdo jsi, že se mnou tak rozprávíš? Pásli jsme spolu husy! Tiše, tos řekl ty? Ještě že tak, byl jsem to jen já. Ale znělo to jako od někoho jiného. Naštěstí tu kromě mě už nikdo není. Nezdá se mi ovšem, že by to byly moje myšlenky. Málokdy se stane, že uvažuji v souvislostech tak širokých, že se jedná o souvislosti přímo všeobjímající. Trpím vzácnou vadou intelektu. Buď se mi myšlení rozbíhá od sebe jako čepele rozevřených nůžek, nebo se naopak zahloubám do zrníčka soli a propadnu do jeho krystalové mřížky jako do přirozeného biotopu. Mé oko je tu mikroskop, tu hvězdný dalekohled. Pramáno dbám na to, jestli se mnou bude dívat ještě někdo další. Nehledejte proto chyby na něčem, co vzniká z mé dobré vůle a pro blaho všech. Chci být i nadále clonou, jež bude svévolně vpouštět světlo do vašich potměných příbytků. I přes četné výtky zůstanu regulačním ventilem, jímž stačí otočit a vypustit z mého zásobníku vědomostí porci přiměřenou věku a pohlaví badatele. Navzdory vašemu reptání setrvám v pozici svědomitého lékárníka, jenž vám bude dávkovat povětšinou monoagentní psychofarmaka s ohledem na vaše nejniternější potřeby. Znovu vás odkojím a připravím na neúprosnou realitu světa poznání. Sem tam si uždíbnu i já. Nikdo neví všechno. A já čím dál tím víc věcí vědět nechci. Pročež popřu platnost

předchozí výpovědi tím, že potvrdím její neplatnost. Vyvrátím potvrzení její pravdivosti, a tím potvrdím, co bych nikdy nepotvrdil. To už jsme my potvrzovatelé. To jsme my vystavitelé glejtů na negarantovatelné. Žonglujeme se zárukami a mneme si důležitě knír při pomyslení, jak bezvýznamné jsou. Kdo potvrdí nás? Kdo vyvrátí vás? Kdo obě strany prožene procesem verifikace a ukáže, jak moc jsou invalidní? Kdo vykuchá všechny naše bohorovné teze a rozvěsí je jako králičí kůže na poledním slunci? Lucie... *L U T S I J E*... Popiš nám, jak to uděláš. Nebo je to práce pro tvé štítivé prstíky příliš mazlavá? Či snad soucítíš s tím, co se ti hnuší? Takový soucit bude patrně nejefektivnější. Nevztáhnu ruku na nic, co je pokryto kůží, srstí, peřím či šupinami. Protiví se mi to, ať je to hladké nebo hrubé. Fuj, ono to dýchá! Je to nehodné mé agrese. Je to nehodné být jen myšlenky na zabití. Soucítím se sebou kvůli tomuto soucitu. Nezardousil bych než sám sebe z čiré lásky. Nepřetáhl bych ničí tepnu než svou. Tak ze mne uniká soucit jako v zimě teplo z těla. Jdu a hledím, abych nežďuchl do nikoho a do ničeho, co by se nezamyšleným dotykem mohlo povážlivě rozkymácet. Jen ať vše zůstane hyperpolarizované, přenosu informací nepřátelské. Co dobrého kdy přinesla neurotransmise? Šneci, nevylézejte z ulit! Střevo, zastavte peristaltické pohyby! Celý svět ochabuje, jako by byl zasažen generální erektilní dysfunkcí. Konečná zastávka na cestě k odstávce? Pusťte nás na chvíli na záchod, prosím! Je zapotřebí nahradit influx dat efluxem tělních tekutin. Tak tedy běž, ale hled', ať se trvání této eskapády netáhne do rozměrů podněcujících k podezřívavému přemítání paní učitelky nad tím, co na té toaletě vlastně děláš! Nesmíš

být ani moc rychlý, ani moc pomalý. Přehnaná rychlost by značila, že ses rozhodl proklamovaný eflux pouze předstírat. Nadměrná pomalost zase nelítostně odhalí tvůj úmysl věnovat se mimo učebnu kromě avizovanému efluxu ještě něčemu dalšímu. Na to se ovšem laskavé svolení paní učitelky nevztahuje! Jdi, jak nejlépe umíš. A zaříd', aby eflux ovládal tebe, ne ty jeho. Bude lepší, když dráhu tvých kroků stanoví on. Bůhví kam by ses zatoulal, kdyby ses řídil vlastním kompasem. V nejhorším za sebou trus drobečky, abys spolehlivě našel cestu zpět do vyhráté líhně. Zvedám se a jdu, a nikomu z vás o tom neřeknu nahlas, nýbrž si to jen pomyslím, čímž vám zamlčím účel svého odchodu, ale zároveň vám ho trochu naznačím tím, že se k němu vůbec odhodlám, a vy nebudete nikdy s definitivní jistotou vědět, kudy se ubírám, neboť jsem sice nahlas a všem zřetelně formuloval svůj dotaz na paní učitelku, přičemž jste svými sluchovými orgány zaslechli nejen samotný dotaz, nýbrž i odpověď na něj, i přesto však setrváte ve šízravé nejistotě ohledně mého směřování, domnívající se marně a liše, netušíce pranic o cíli mého nevýslovného plahočení, jež bude stále dokola počínající, stále dokola končící, ale přece nikdy nepočne a nikdy neskončí, což jej učiní vynacházejícím se přesně mezi zmíněným počínáním a zmíněným končením, a to takřka nezaměřitelně, zhruba vprostřed příslušné vzdálenosti, která sama není fixovanou vzdáleností, ježto je tu kratší, tu delší, a někdy dokonce není vůbec žádnou vzdáleností, jíž by tak moc být chtěla, třebaže toto chtění pociťuje čím dál matněji, což bude patrně dáno stejně nesnadnou zaměřitelností tohoto chtění, vždy jinak intenzivního než v předcházejícím, nelehce polapitelném, taktéž

těkavém časovém bodě, neschopném stabilního ukotvení, tolik potřebného pro stanovení pravé povahy chtění, načrtnutého výše, v, sice nejasných, ale stále ještě tematizovatelných obrysech, což lze považovat za malý zázrak v tomto moři ještě daleko více zetlelých obrysů, jejichž torzo se nám při pokusu o uchopení drolí pod rukama, znemožňujíc i sebeskromnější snahu o kratičké zpřítomnění, alespoň za pomoci imaginace, srážejíc veškerou projevenou iniciativu na úroveň tak titěrnou, že vůbec nestojí za to o ní sáhodlouze referovat a domýšlet si, dost možná neexistující, příčiny neuspokojivého stavu, bez jehož přítomnosti by byl popis všech obrysů a všech chtění a všech odchodů na záchod hladký, chtělo by se říci až bezešvý, dokonale bezespárově svařený, ba přímo aktivně usnadňující předsevzatou deskripci způsobem od života málokdy očekávatelným, tím spíše namnoze vzácným, povýtce nečastým, zřídka se vyskytující. Neméně řídký je i můj výskyt na toaletě. Místa, na nichž se vyskytují zhusta, jsou mnou poznamenána v míře vpravdě větší. Zjizvuji i přechodnou přítomností. Stigmatizuji pouhou myšlenkou na přesun. Školní budova se po celý den modlí, ať se moc nehýbu. Nyní ovšem zjišťuji, že jsem opět na pochodu. Mé kroky rezonují vylidněnou chodbou a splývají s vlastní ozvěnou. Zvučí až nepatříčně. Cizorodě. Jako by podlaha sama pleskala do podrážek mých bot ve snaze navodit co nejděsivější atmosféru. Toto je chůze. Toto je souvztažnost. Toto je způsob, jak o tom hovořit. Toto je způsob, jak to nikdy nepoznat. Toto by mohlo být ono, kdyby to mělo trochu víc tamtoho. Hlavně ať to není tohle! To je toho! Ještě zbývá dořešit jak. Jak jinak než takhle? Může být kdy? Kdykoli. Hloubka vize, kterou si

Karel představil, byla rozštěp beroucí. Jeho způsob destrukce představoval cílevědomý, nejzazší a naprosto vyzářující předmět identifikace přiléhajícího kola. I on měl ke svému cíli pádlovat paprskem obtékajícím zastávku na znamení, na níž žádný zvuk znamení nenabrousil. Všechny asociace, obrazy a zvraty chrlí dílo, které nikdo nepíše, jako mrtvá moucha rozplácnutá na čelním skle automobilu. Nezávislá inteligence, v níž spočívá autorství, neustále neodbíhá od tématu a je diametrálně vyčerpávající. U kódu divoké vody v pevných kolejích, ale bez koryta, jsou vztahy mezi jednotlivými břehy zběsile exponované. Je to vážně vyprávění, že nám jinak produktivní úvahy v zájmu podružných oblázků zprostředkují veškeré standardní nepřístojnosti. Naopak, lineární otázky u neustálého příběhu pod splašenými silami vajíčka na pánvi vzbuzují nefalšovaný dojem ideální konvence stavebních kamenů. Vztek, atmosféra, preference – úvod s jedním pokusem nedosahuje křížení s vnitřním puzením a dlouhými činnostmi těžkopádného vrásčitého chrobáka, který neposkvrněně moderuje království čistých idejí. Prožít vývoj, věřit v rodiče, to obchází výkonný amplion jako šifra negativního mongolského pastevce. Sedm drahocenných, plnohodnotných stránek, vyvalených na právě vybublavším artefaktu v senilním brouzdališti s kalnou inscenací během nepochybně nakynuté vteřiny, se pozítří nahromadilo v metrová drobátka, zcela nepatřičně antropocentricky zkreslená. Pravděpodobnějším přerušení bez jakéhokoli formálního liduprázdna nebylo zatěžko přijít na sídliště, kde břemeno geniality při kontaktu s brzkým zánikem, jakkoli upoceným, upachtěným, nepřesným a neohrabaným,